

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2011-BEN, A CSALÁD ÉVÉBEN

ÚJÉVI LEVÉL A CSALÁDOKHOZ, A HÁZASPÁROKHOZ, A JEGYESEKHEZ ÉS A SZERELMESEKHEZ, A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKHEZ, ÉS MINDENKIHEZ, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL

AZ EMBER MÉLYSÉGESEN VÁGYAKOZIK ARRA, HOGY VALAKI SZERETETTEL FOGADJA EL ŐT, és hogy azt a valakit ő is szeretettel elfogadva útkjukat együtt járják, életüket közösen alakítsák, majd ebben a meghitt körben megöregedjenek. Körülöttünk azonban egyre hangosabban azt harsogják: valósítsd meg magadat, magaddal törődj, szerezz meg magadnak mindent, vedd észre, hogy te vagy a legfontosabb; szabadulj meg minden kötöttségtől, ne kötelezd el magad senkinek és semminek, maradj szabad, kapcsolataidat alakítsd úgy, hogy az neked legyen jó; szakíts a házasság és család nosztalgizáló ábrándjával!

AHHOZ, HOGY FÉRFI ÉS NŐ, ANYA ÉS APA, SZÜLŐ ÉS GYERMEK SZERETETBEN ÉLJEN EGYÜTT, NEM ELÉG VONZÓDNI EGY ROMANTIKUS VÁGYÁLOMHOZ. Elszánt akaratra, teljes személyes odafordulásra, sok erőfeszítésre, sőt okosságra és ügyességre is szükség van ahhoz, hogy házasságban, családban, szülőként sikeres életet éljünk, és gyermekeinket egy sikeres, boldog élet felé indíthassuk el.

AHOGY EGÉSZ EURÓPÁBAN, ÚGY MAGYARORSZÁGON IS CSÖKKEN A HÁZASSÁGKÖTÉSEK SZÁMA, a megkötött házasságok hamar fölbomlanak, sok a rossz, sikertelen házasság, az ilyenekre pedig nem épülhet boldog, harmonikus család. A rossz házasságban és a házasságon kívül született gyerekek nem látva jó szülői példát, már nem is gondolják, hogy házasságban, családban élni jó, ebbe érdemes erőt és energiát befektetni. Valójában nem a házassággal van baj, hanem az emberrel, aki nem tud, vagy nem is akar felnőni ahhoz a kapcsolathoz, amelyre a lelke mélyén vágyik, amelyben megtalálhatná végre önmagát és életének értelmét. A szeretet és elfogadottság utáni vágy ugyanis nem elégíthető ki ideig-óráig tartó kapcsolatokkal, csak tartós, végleges, kölcsönös elköteleződéssel. A szerelmes arra a kérdésre: Szeretsz? azt a választ várja, hogy „szeretlek ma, holnap, és jövőre is, és örökre!” És rögtön hozzáteszi: „Ugye te is?”

A szerelmesek szívesen vennék, ha körülöttük megszűnne a világ, hiszen ők ketten egymásnak mindent jelentnek. Azonban ők is, mint minden ember beletartoznak a társadalomba, alakuló kapcsolatuk része a társadalom változó életének. Fontos tehát, hogy kapcsolatukat a társadalom elismerje és méltányolja. Mivel pedig a szerelmespárok által alapított családok adják a jövő nemzedékét, a társadalomnak sem közömbös, hogy milyen minőségű kapcsolatok, mennyire termékeny, stabil, megbízhatóan működő családok jönnek létre. AZ ELKÖTELEZŐDÉS ÉS A HŰSÉG TEHÁT ÖSSZTÁRSADALMI ÉRDEK, NEM AZ EGYHÁZ ÖNKÉNYES ELŐÍRÁSA. Azzal, hogy az Egyház egyedül a holtomiglan-holtodiglan tartó házasság kapcsolatát ajánlja a szerelmespároknak, utat mutat, a boldog élet, sőt, az életem túlmutató boldogság felé irányít.

A házasság szentségében a házaspár Isten üdvösségre vezető útjára lép. Kapcsolatuk már nem magánügy, nem is csupán a társadalmi érdekek diktálta szerződés, hanem Isten és az emberpár szövetsége. Egymás melletti végleges elköteleződésükre, hűségük ígéretére, önként vállalt termékenységükre Isten áldását adja, és Egyházán keresztül segít boldogulni. A SZENTSÉGI HÁZASSÁGBAN ÉLŐ HÁZASPÁR ÉLETÉVEL TESZ TANÚSÁGOT Isten szeretetéről, hirdeti a házasság örömhírét. Így vesznek részt az Egyház missziós küldetéséből, vezetik Istenhez gyermekeiket, környezetüket, építik Isten Országát. Ebben a világban élnek és dolgoznak, a tökéletlen, megváltása után sóvárgó világban, ahol minden csak részben, kezdetként sikerülhet (vö. Róm 8, 19-21). Ahogy az Egyház mint Isten népe zarándokúton van, úgy van úton egész életében egymás felé és mégis együtt a házaspár. Sikerük rajtuk múlik, akaratukon, képességeiken és erőfeszítéseiken, és a közösség támogatásán, a társadalmi körülményeken, de főként Isten kegyelmében való bizalmukon.

A TÁRSADALMI KÖRÜLMÉNYEK NEM KEDVEZŐEK, a tartós elköteleződéssel kötött házasság eszménye és az ilyen házasságra épülő család nem áll a társadalmi célok élén. Korunk társadalmát ugyanis a gyors változások jellemzik, ezért értékek, sőt erénynek számít, ha valaki döntéseit visszavonja, kapcsolatait önkényesen változtatgatja. Ha egy kapcsolat valamiért már kényelmetlen, az én-központú ember felszámolja, új kapcsolatot keres, vagy egymaga akar boldogulni, mindent a maga kényére-kedvére formálva. Ezért is növekszik a kimondottan haszonelvű, hedonisztikus és felelősségkerülő magatartásformák elfogadottsága. Elfogadottak ma már a különféle szabados szexuális viselkedésformák is, sőt, egyre általánosabb ezek törvényi elismerése. Összszavarodtak a normák és értékek, nincsenek példaértékű viselkedés- és szemléletminták. Korunk társadalma nem tiszteli az emberi méltóságot és nem szolgálja a közjót. Az ember került válságba, mert „az önelégült ember úgy él, mintha Isten nem létezne” (EE 9)

A CSALÁD NEM EMBERI KONSTRUKCIÓ, HANEM ISTEN AJÁNDÉKA. A házastársak ajándékok egymásnak, a gyermekek ajándékok a szülőknek, a generációk ajándékok egymásnak. A keresztény család az életet, az örömet, a békés gyarapodást szolgálja, ahol mindenki kölcsönösen felelős a többiekért, tiszteletben tartja a másik emberi méltóságát. Azok az erőfeszítések (hűség, megtartóztatás, áldozatvállalás, türelem, stb.), amelyek az ideál szerinti élet megvalósításához szükségesek, nem valami jóról való lemondást jelentenek, hanem valami rossznak az elkerülését szolgálják; ezzel a család érdekét, de egyúttal a közjót is előmozdítják. AZ ÉRTÉKEK HIERARCHIÁJÁNAK ÉLÉRE KELL HELYEZNIÜNK TEHÁT A KÖZJÓT ÉS AZ EMBERI MÉLTÓSÁGOT. Nem korlátozódhatunk csupán a gyakorló keresztény családokra, törődnünk kell az összes családdal, főleg azokkal, akik nehéz vagy rossz körülmények között élnek. Mindenkinek segítenünk kell abban, hogy megközelíthesse a család eszményét, melyet a Teremtő kezdettől fogva akart, s amelyet Krisztus megváltó kegyelme megújított.

A családokkal foglalkozva fontos feladatunk, hogy világosan és egyértelműen FELMUTASSUK AZ IGAZSÁGOT, és pedig a teljes igazságot, kiemelve értelmét, értékét és szépségét; majd a szentségre összpontosítva FÁRADOZZUNK A PÉLDAÉRTÉKŰ KERESZTÉNYEK KÉPZÉSÉN, A SZILÁRD LELKISÉGŰ CSALÁDOK KIALAKÍTÁSÁN, hogy egységes és élő egyházi közösségek alakulhassanak, olyan mozgalmak és csoportok, amelyek minden plébánián elkötelezett munkát végeznek. „A szentség valódi pedagógiájára van szükség: a keresztség révén valóban Isten szentségének leszünk részesei - amennyiben Krisztusba épülünk és az ő Lelkében veszünk lakást általa - nem elégedhetünk meg a középszerű étellel, mely minimalista erkölcsöt és felületes vallásosságot követ.” (NMI 31)

Azokról azonban, akik részben, vagy egészen kudarcot vallottak, sem a társadalom, sem az Egyház nem mondhat le. A házasság örömhíre nekik is adhat új erőt, iránymutatást, adhat életüknek új célokat, és értelmet. Isten szeretete irántuk sem szűnik meg, kegyelmét nem zárja el előlük. Rájuk is számít, meg kell találniuk a feladatot, amit Isten nekik szánt. „Szükséges AZ IRGALOMRA ÖSSZPONTOSÍTÓ LELKIPÁSZTORI MUNKA is, Jézus nyomdokain járva, aki Isten Szentjeként is a bűnösök barátja volt. Párbeszéd és együttműködés a cél, a szépnek és a jónak a felismerése, bárhol is bukkannak ezek fel, valamint a jónak és az igaznak a pozitív felkínálása minél inkább elkerülve az ellenkező értelmű alapállások elítélését. Ide tartozik AZ EMBER TELJES ÉRTELEMBEN VETT FEJLŐDÉSÉNEK TÁMOGATÁSA: az emberi jogok, a család, a jól rendezett társadalom védelme, amelynek eszköze a lelkiismeretek megszólítása egy szabad és nyilvános vitában; a részvétel és a részleges közösség konkrét formáinak kidolgozása (nem gyakorló keresztények, másként gondolkodó katolikusok, újránházasodott elváltak, élettársi kapcsolatban élők, más felekezethez tartozó keresztények, más vallások hívei, nem hívők); végül az egyházmegyei és plébániái lelkipásztori tervezésben a változatos képzési programok megjelenítése, igazodva az emberek igényeihez és készségéhez, elkerülendő részint azt, hogy elviselhetetlen terheket rakjunk rájuk, részint azt a kísértést, hogy mindenkinek csak ugyanazt a minimumot nyújtsuk.” (E. Antonelli előadásából, Róma, 2010. November 25)

A KERESZTÉNY CSALÁD A HIT TOVÁBBADÁSÁNAK ELSŐRENDŰ ÚTJA volt mindig és ma is hatalmas lehetőségeket hordoz az evangelizáció terén. Saját otthonában evangelizálhat a kölcsönös szeretettel, az imádsággal, Isten Igéjének meghallgatásával, a családi katekézissel, egymás kölcsönös támogatásával. Környezetében pedig evangelizálhat azoknak a kapcsolatoknak a révén, amelyeket a szomszédsággal, a rokonokkal, a barátokkal, a munkahelyi kollégákkal, az iskolával, a sport és a szabadidő terén szerzett társakkal tart fenn. Evangelizálhat a plébánián is, ha rendszeresen részt vesz a vasárnapi szentmisén, közreműködik a gyermekek hittanoktatásában, részt vesz a családok találkozóján, a nehéz sorsú családokat segíti, közreműködik a jegyeseknek a házasságra való felkészítésben, vagy a szülők felkészítésében, amikor gyermeküket meg kívánják kereszteltetni. A keresztény család a társadalmat is evangelizálja azzal, hogy erősíti a társadalmi erényeket, segíti a rászorulókat, csatlakozik a családok egyesületeihez, így is segítve a családok és jogaik számára kedvezőbb kultúra és politika kialakítását (vö. FC 44).

Ahhoz, hogy evangelizáljunk, nem elegendő csupán, hogy meg vagyunk keresztelve, még az sem, ha vasárnaponta gyakorló keresztények vagyunk, hanem KÖVETKEZETESEN EVANGÉLIUMI ÉLETET KELL ÉLJÜNK. „Azok a kihívások és remények, amelyeket a keresztény család átél – mondja II. János Pál pápa – megkívánják, hogy egyre több család ültesse át a mindennapok gyakorlatába az erős családi lelkesítést” (*Beszéd*, 1988). Az az erős lelkesítés, amelyről itt a pápa szólt, úgy értendő, mint élő kapcsolat a jelenlévő Krisztussal a Szentlélek által, melyet az Ige hallgatása, az Eucharisztia vétele és a bűnbánat szentségének gyakorlása révén kell ápolni. E kapcsolatot a mindennapok gyakorlatában, tettekben kell megélni a családon belül és azon kívül, az állandó megtérés lelkületével. Ebből fakad a szeretet és egység növekedése, a nagylelkűség és a bátorság, az áldozatvállalás és a megbocsátás, az öröm és a szépség, valamint az a lángoló vágy, hogy minél többen megelégedjenek üdvösségüket Krisztusban.

A KERESZTÉNY CSALÁDOK ÉLETÜKKEL EVANGELIZÁLNAK, ők az evangelizáció magjai, azok az őrtüzek, amelyek fényt és meleget árasztanak maguk körül. Példaértékű, kreatív kisebbséget alkotnak, kezükben az Egyház és a nemzet jövője.

Kedves családok, házaspárok, jegyes- és szerelmespárok, és mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok! 2011-BEN, A CSALÁD ÉVÉBEN LEVELEIMBEN A CSALÁDRÓL, MINT AZ EVANGELIZÁCIÓ ALANYÁRÓL ÉS TÁRGYÁRÓL FOGUNK ELMÉLKEDNI. Körüljárjuk a fiatalok evangelizációját, megbeszéljük, hogyan lehet a különböző környezetből érkező fiatalokat Krisztushoz és egymáshoz vezetni, és hogyan evangelizálhatják ők egymást és társaikat. Megtárgyaljuk a házaspárok evangelizálásának ügyét, nekik kulcsszerepük van a jövő alakulásában. Az ő evangelizálásuk azért is elsőrendű fontosságú kérdés, mert életvitelük - amely a leghatékonyabb evangelizációvá válhat - döntő hatással van az egész társadalomra. Végül pedig azokhoz szólunk, akik valamiért eltávolodtak a keresztény család-ideáltól, nekik szeretnénk segíteni, hogy megtalálják a Krisztushoz vezető utat.

HÍVOM A CSALÁDOKAT, ÉLJÉK AZ EVANGÉLIUMOT ÉS SEGÍTSENEK MÁSOKNAK IS AZ EVANGÉLIUM SZERINT ÉLNI. Merítsenek erőt ezen a Karácsonyon is a Szent Család példájából, hogy mindnyájan együtt mondhassuk: Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarató embernek!

ÁLDOTT, KEGYELEMTELJES KARÁCSONYT ÉS BOLDOG ÚJESZTENDŐT KÍVÁN KEDVES MINDNYÁJATOKNAK

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke